

Acı Düşler Şarkısı

– İrfan Yılmaz · 22 Eylül 2016

Yıldızlar kayar diye Güneş'le hayal kurdum:
Gök kubbeden de olsa görmek için yüzünü.
Posta güvercinleri bekleyip durdu yurdum,
Sonsuz yasla bağlarken geceyle gündüzünü.
Güneş'le hayal kurdum yıldızlar kayar diye,
Masmavi umutlarla aşılırken hudutlar.
Ne güneş yüz çevirir ne aşık cayar diye,
Yollarıma simsiyah kümelenmiş bulutlar.
Güneş'e sarılmışken bulut anlamaz niçin
Bir şarkının güftesi yeter üşümem için!

İnsanın ateşle zor sınavında,
Elimi dağlayan elin nerede?
Dağlarda zemheri sürek avında,
Nevbahar sağlayan belin nerede?

İşık gölge oyunu nihayete ererken,
Bulutları eyerleyip kırbaçladım atını.
Ufukların sis tülünü perdesini gererken
Gökler niçin saldı ki fırtınalı katını?
Nihayete ererken ışık gölge oyunu
Arar bulurum derken yedi iklim dört bucak,
Rüzgâr esip dağıttı bulutların soyunu;
Menzilim fersah fersah, hasretim kucak kucak.
Bulut yâr olmayınca, rüzgârın yelesine
Yapışıp uçuyordum gönül meselesine.

Rüzgâra tutulan yangının külü
Savruldu, bahtına duvağı tülü.
Gönüllü bülbülle rızasız gülü,
Kaderden bağlayan telin nerede?

Layık mıdır yenilgi, sevda engel tanısın?
Vuslata erdirmeden rüzgâr korlu düşümü.
Ey nâribeyza dedim, ateşin sultanısın

Düştüğü yeri yakar hasretin izdüşümü!
Sevda engel tanısın, layık mıdır yenilgi?
Binbir mana çıkarken tek hecelik tabirden
Yazılan yazı vuslat, üstünden geçen silgi;
Anlamadan sarsıldım rüzgâr durunca birden
Sordum: Menzil yakinken neden durdun ki rüzgâr?
"Heyhat dedi, önümde zincirlenmiş dağlar var!"

Felekten iksirin ful şişesini
Yitirdim gönlümün tüm neşesini.
Paslanmış kapımın menteşesini
Güllerle yağlayan yelin nerede?

Madem ki aşamadı rüzgâr heybetli dağdan,
Bir başıma vurayım kendimi sarp yamaca.
Ferhat gibi bir örnek daha çıksın bu çağdan,
Ölse de delsin dağı varmak için amaca!
Rüzgâr heybetli dağdan madem ki aşamadı,
Yamaçta sendeleyip zirvede sürüneyim.
Farzet ki bedenim hiç doğmadı yaşamadı,
Bembeyaz dorukların sisine bürüneyim.
Böyle karar vermişken suskun volkan püskürdü,
Yanardağ lav selini dört bir yamaca sürdürdü!

Ateşbaz dağların dehşet oluşu,
Avuçlar dolusu diken yoluğu,
Canıma yeterken alev soluğu;
Boranla çağlayan selin nerede?

Ateşin buzla dansı zulme çalan zarafet,
Giden lav gelen buzul yamaçları kavurdu.
Dağlar gelinlik giymiş bu ne ölümcül afet?
Filizlenmiş düşleri dört mevsimlik kış vurdu!
Zulme çalan zarafet ateşin buzla dansı,
Diyet hükmü kılınmış kırk yeminli adağın.
Aşktan yana küskünmüş âdemoğluna şansı,
Dağlar buzul kuşanmış düşlerim darmadağın...
Beyaz ölüm belinden yol vermezken tek karış
Şarkımızda tükendi sorgudaki yakarış:

Nazenin salınıp tutkuyla sevil
Demeden, bozulmuş yeminli kavil.
Bembeyaz tüllenen pembe begonvil
Gülerken ağlayan gelin nerede?...

Zümrüdüanka kuşu kanat çırpamaz enginden,
Kaderde yem olmak var; kurda, kuşa, çakala.
Sis çöküyor hülyama ateşle su cenginden,
Bir mucize beklerken donmama ramak kala.
Kanat çırpamaz enginden Zümrüdüanka kuşu,
Bir ses duydum uzaktan: "Yol uzun, yükün ağır;
Aşılır sanma dedi, ahlı dağın yokuşu.
Buzlar çözülsün diye hemen Güneş'i çağır!"
Bulut, rüzgâr, dağa mı; nelere darılayım?
Kısır döngü için mi Güneş'e sarılayım!...

İrfan Yılmaz.